

Újpest-Belsőváros

2004. 03. 14.

Loránt Gábor

IMÁDSÁG – MINDENK ELŐTT

Lectio: Neh 1

Alapige (textus): Neh 1 és Lk 11,1

Lk 11,1:

Történt egyszer, hogy valahol imádkozott, és mikor befejezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: „Uram, taníts minket imádkozni, mint ahogy János is tanította a tanítványait.”

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Tavaly, november utolsó vasárnapján, advent kezdetén egy új alapgondolat, új téma szerint láttunk hozzá Isten Igéjének magyarázásához. Ez az új gondolat, ez az új téma: „Az új életben járás, vezetés, engedelmesség”. Éves alapigénk pedig ehhez kapcsolódva Jézus szava: „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. (Jn 10,27) Advent első vasárnapjától kezdve az Efézusi levelet tanulmányoztuk végig.

Talán azt is lehet mondani, hogy az Efézusi levél Pál apostol alapvetése a vezetés témakörében, az elmélet. És hogyha van is benne bőségesen jó tanács, ezek a gyakorlati tanácsok és előírások azért még inkább csak a megtanulnivalók között, az elmélet körében maradtak.

Most, Nehémiás könyve alapján, az élet mindennapjairól lesz szó, hogy a gyakorlatban az, amit Pálnál, az Efézusi levélben láttuk elméletben, sőt a gyakorlati életre nézve iránymutatásképpen, az hogyan működik a mindennapokban. Egy illusztráción keresztül látjuk mindezt, és ez az illusztráció: Nehémiás élete és szolgálata. Hogyan kell új életben járni? Hogyan lehet gyakorlatilag megélni a

vezetést, és az Isten akarata szerinti engedelmességet. Erre tanít bennünket Nehémiás könyve.

Persze választhattunk volna az Ószövetségből, vagy akár az Újszövetségből más könyvet is, hiszen sok helyen van szó a vezetésről és az Isten akarata iránti engedelmességről, de talán ez az egyik olyan könyv, amelyik a legnyilvánvalóbb módon elénk adja azt a folyamatot, amelyben Nehémiás megértette az Úr akaratát, és teljesítette azt.

A mai igehirdetésnek ez a címe: **IMÁDSÁG – MINDENEK ELŐTT**. Ebben az 1. részben, Nehémiás könyvének első részében azt látjuk ugyanis, hogy hogyan kezdődnek a dolgok.

Debrecenben, a Református Kollégium udvari részén van egy óriási felirat, amit – gondolom – akár személyesen, akár képről a Testvérek már láttak: „ORANDO ET LABORANDO”. De más épületeken is van vagy ugyanez a szöveg, vagy esetleg az a változat, hogy „ORA ET LABORA”, ami azt jelenti, hogy: „IMÁDKOZZÁL ÉS DOLGOZZÁL”. És valahogy Nehémiás könyvében is ezt a sorrendet látjuk, mint ezekben a feliratokban: először kell imádkozni, és utána dolgozni.

De vajon nem rossz-e ez a sorrend? Vajon nem éppen a tunyaság jele-e az, hogy ahelyett, hogy nekilátnánk a tennivalóink végrehajtásának – hiszen azok vannak bőségesen –, olyan csip-csup dolgokkal töltjük az időt, hogy imádkozunk? Vajon nem rossz-e ez a sorrend? Hát inkább tenni kellene a dolgokat! Az Isten országa nem szavakban áll, hanem erőben és cselekedetekben. Hát akkor miért kell imádkozni? Miért azzal kezdődnek a dolgok? Miért nem lehet megkerülni az imádságot?

Luther mondta egy nap, amikor nagyon sok dolga volt, hogy „Ma nagyon sok dolgom van, ezért ma reggel kétszer annyit imádkozom, mint máskor szoktam.” Az igazi munka az imádsággal kezdődik. Imádság nélkül a munka nem munka, csak valami látszat-tevékenység. Az nem igazi Isten országa szerint végrehajtott cselekedet, hanem csak valami tevékenykedés, aminek igazából semmi értelme nincs.

Tehát mielőtt járnánk az új életben, mielőtt Isten akaratának engedelmeskednénk, az előtt imádságban kell Hozzá fordulnunk. Éppen Nehémiás könyvének első fejezetében azt látjuk, hogy mielőtt Nehémiás tette volna a dolgát, mielőtt engedelmeskedett volna Istennek, mielőtt hazament volna Jeruzsálembe, és felépítette volna a várfalat, és helyreállította volna a kapukat, az előtt imádkozott, Istenhez fordult!

1 Először Nehémiás imádságával kapcsolatosan arról kell beszélnünk, hogy Nehémiás **imádságát valami kiváltotta**. Ez a valami Hanáninak, Nehémiás rokonának, esetleg testvérének a látogatása volt.

Tudjuk a történelemből, és röviden hadd idézzem fel, hogy ez az egész könyv abban az időben játszódik, amikor a babiloni fogságnak már vége volt, és Círus perzsa király megengedte a zsidó foglyoknak, hogy visszatérjenek őseik földjére. Ezeknek a Babilonba hurcolt zsidóknak voltak olyan leszármazottjaik, akik nem

mentek vissza atyáik földjére, hanem maradtak Perzsiában, mert esetleg ott olyan funkciót töltöttek be, ami odakötötte őket. Ezt látjuk éppen Nehémiás életében is.

Nehémiás Súsán várában, Perzsiában a király pohárnoka volt. Magas tisztségre jutott ember volt, akinek feladata volt a király mellett, ezért nem tért vissza, nem hagyta ott ezt a feladatát. Nem tért vissza a hazatérő foglyokkal, viszont a szíve visszatért, mert érdekelt az, hogy mi történik azok között a zsidók között, akik vállalkoztak a visszamenő útra.

Nehémiás nem ment ugyan haza, de amikor Hanáni, az ő testvére beszámolt a atyák földjének és Jeruzsálemnek a helyzetéről, hogy tudniillik Jeruzsálem várfala csupa rés, és kapui tűzben égtek meg, és beszámolt nemcsak erről a testi elesettségről, hiszen ebben valahol a lelki elesetség is tükröződik. A templomot ugyan már felépítették, de mégis szabad prédái voltak az ellenséges környezetnek, és szabad prédái voltak nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is. Mert Ezsdrás és Nehémiás könyve alapján átvitt értelemben is érthetjük mindazt, amit Hanáni mondott, tudniillik hogy Jeruzsálem falai csupa rés, és a kapuk tűzben égtek el, hiszen átvitt értelemben is érthetjük a falakat és a kapukat. Ez nem csupán a szomszédos népektől való fizikai elválasztást jelentette, védettséget a várfalakon belül, hanem jelenti azt is, hogy ha nincs lelki fal és nincsenek lelki kapuk, akkor összekeveredik az Isten választott népe a pogányokkal, és ugyanakkor a missziói kapui tűzben égnek el, mert nem lesznek alkalmasak Isten választottai arra, hogy a missziót végezzék.

Tehát az, hogy Jeruzsálem várfala csupa rés, és kapui tűzben égtek meg, ez mind fizikai értelemben, mind lelki értelemben nagyon is igaz volt. És Nehémiás Artahasztá (vagyis Artaxerxes) perzsa király pohárnoka, amikor ezeket a szavakat meghallotta, akkor *„napokon át ültem, sírtam és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt...”*, ahogy saját maga megvallja könyvének első részében. (1,4)

Tehát Nehémiás imádságát ez a beszámoló váltotta ki.

Az jutott eszembe, hogy vajon mi szoktunk-e sírni, gyászolni, böjtölni és imádkozni mások elesett állapota miatt?

Nehémiás imádságát kiváltotta valami, de a mi imádságainkat is mindig ki szokta váltani valami. A mi imádságainkat általában valami személyes baj, személyes nyomorúság, vagy valamilyen személyes öröm szokta kiváltani. De nehezen szoktunk túllátni a magunk és családunk horizontján. Vajon fáj-e Isten népének a nehéz helyzete? A keveredés, az elesett állapot, hogy Isten népe is úgy él gyakran, mint bárki más ebben a világban.

Vajon fáj-e nekünk az, hogy Isten népe ugyanazokat a filmeket nézi, ugyanazokat az újságokat olvassa, ugyanazokra a helyekre jár, mint bárki más ezen a földön, aki nem tartozik Isten népéhez. Vajon fáj-e ez nekünk? Vajon fáj-e nekünk a misszió hiánya, vagy fáj-e nekünk az, hogy Jeruzsálem falai csupa rés és a kapuk tűzben égtek el. Vajon fáj-e ez nekünk? Vagy pedig napirendre térünk felette, és csak a magunk bajai fájnak, a magunk örömeinek tudunk örülni, és csak a családunkig, a baráti körünkig terjed a horizontunk.

Nehémiásnak fájt Isten népének az elesett állapota, fizikai és lelki elesett állapota, és ez váltotta ki benne azt az imádságot, amely példa lehet előttünk.

2 Hogyha az ő **imádságát** megvizsgáljuk, akkor az első, amit meg kell állapítanunk, hogy az igaz Istent szólítja meg.

a/ **Az igaz Isten megszólítása** Nehémiás szavaival: „*Ó Uram, mennynek Istene, te nagy és félelmes Isten! Te hűségesen megtartod a szövetséget azokkal, akik téged szeretnek, és parancsolataidat megtartják. Legyen figyelmes a füled, legyen nyitva a szemed, és hallgasd meg szolgád imádságát, aki most éjjel-nappal imádkozik előtted szolgáidért, Izráel fiaiért.*” Nehémiás tudta, hogy kihez imádkozik. Tudja, hogy az az Isten, akihez imádkozik, kicsoda önmagában. Így szólítja meg: „Ó Uram!”

Tudjuk azt, hogy ez a kifejezés, amit Bibliánk így fordít, hogy „Ó Uram”, az eredetiben a Jahve név szerepel itt. Istennek a tulajdonneve. Tudja, hogy kihez imádkozik, tudja, hogy ki az az Isten. És még folytatja is. Nemcsak a nevét tudja, hanem tudja, hogy a menny Istene, aki teremtette ezt az egész világot. Nagy és félelmetes Isten. És tudja azt is, hogy övével kapcsolatban ki ez az Isten, hogy hűséges ez az Isten, aki hűségesen megtartja ígérését. És ugyanakkor olyan Isten, aki figyel ránk, akivel élő kapcsolatba lehet kerülni. „*Legyen figyelmes a füled, legyen nyitva a szemed, és hallgasd meg szolgád imádságát, aki most éjjel-nappal imádkozik előtted...*”

Tehát Nehémiás tudja, hogy ki ez az Isten, ki ez az Isten önmagában, és ki ez az Isten az Ő népével kapcsolatosan. Hogy megszólítható Isten, hogy válaszoló, felelő Isten, hogy szövetségét megtartó Isten.

De vajon amikor mi imádkozunk, tudjuk-e, hogy kivel beszélünk? Gyakran lehet, hogy erre nem gondolunk, de gyakran úgy imádkozunk, mintha egy automatával állnánk szemben, akinek elmondjuk az imádságot, és Istennek az a kötelessége, hogy kéréseinket teljesítse.

Nagyon sokan vannak, akik úgy tekintenek Istenre, mint – bocsánat a kifejezésért – mint egy *haverre*, akinek úgy el lehet mondani *szőrmentén* dolgokat, akivel lehet bizalmaskodni. De vannak olyanok is, akik úgy tekintenek Istenre mint egy despotára, kényúrra, aki mindent úgy tesz, ahogy akar. Ezért tulajdonképpen fölösleges is az imádság, hiszen úgylát tőlünk függetlenül végzi a maga dolgát.

Gyakran teljesen hibás elképzeléseink vannak Istenről, és éppen ezért nem jók az imádságaink. Hiszen ha úgy tekintünk Istenre, mint egy automatára, akkor csupán a kéréseinket soroljuk fel. Ha úgy tekintünk rá, mint „*haverre*”, akkor túlzottan bizalmaskodunk Vele. Ha úgy tekintünk rá mint kényúrra, akkor a bizalmatlanságunkat áruljuk el. És ha csak kéréseink vannak, ha csak bizalmaskodni tudunk, vagy ha csak a bizalmatlanságunkról tudunk beszámolni, akkor hát micsoda imádság hagyhatja el ajkainkat?

Vagy elképzelhető az is, hogy vannak elképzeléseink, és arra kérünk Istentől pecsétet. Döntés előtt már mi készen vagyunk azzal, hogy hogyan is fogunk dönteni: kész ötlettel állunk elő, és kérjük Istent, hogy „*ebben segíts meg, Urunk!*” Én már

eldöntöttem, hogy ki legyen a feleségem. Én már eldöntöttem, hogy mi legyen a hivatásom. Én már eldöntöttem, hogy hol lakjam, hogy milyen munkahelyet válasszak, de azért hát *vallásos* ember vagyok, odateszem az imádságom végére, mint egy függelékként, hogy „Uram Isten, segíts meg engem ebben!”

Nem tudjuk, hogy kihez beszélünk, nem vagyunk készen a párbeszédre.

Nehémiás azt mondja, hogy: „*Legyen figyelmes a füled, legyen nyitva a szemed...*” – szolgád könyörgésére. Ebben benne van az az indulat is, hogy Nehémiásnak a füle is nyitva lesz arra, amit Isten mond. És Nehémiásnak a szeme is nyitva lesz, és Nehémiás is odafigyel. Mert tudja azt, hogy amit ő mond, annak van előzménye, és amit ő mond, annak lesz következménye, hogy az Istenhez való imádság nem más, mint egy párbeszéd, amelyet Isten indít el bennünk. Nem pusztába kiáltott szó a szólásmondás értelmében a hívő ember imádsága, hanem egy olyan imádság, ami egy műhelymunka. Ahol én mint imádkozó, figyelek Istenre, és Isten mint mennyei Édesatyánk, mint Teremtőnk, mint Gondviselőnk, Megváltónk figyel ránk. És gyakran Ő formálja bennem az imádságot olyanná, amilyennek lennie kell, hogy úgy tudjak imádkozni, hogy úgy tudjak könyörögni.

Jézus is mondja (Jn 15,16), hogy „*ha valaki az én nevemben kéri az Atyát, az Atya megadja azt, meghallgatja*”. (Vö.: Jn 14,13-14) Jézus Krisztus nevében kérni pedig nem azt jelenti, hogy a végére, az imádság végére odabiggyesztem azt, hogy „az Úr Jézus Krisztus nevében kérlek, Ámen”. Nem ez Jézus nevében kérni! Hanem az, hogy ráhangolódni Jézus Krisztus gondolatára, akaratára. Úgy ráhangolódni, hogy már nem kérek mást, mint amit Isten amúgy is akar.

A hívő ember imádsága ilyen műhelymunka, ahol ő válaszol Isten megszólítására, és aztán majd Isten is válaszol a mi megszólításunkra. Így egy párbeszéd indul meg, ahol meg lehet érteni Isten akaratát, és ahol kimunkálódik a szívünkben az Iránta való engedelmesség.

Vajon az igaz Istent szólítjuk-e meg? Vajon tudjuk-e, hogy kihez szól a mi imádságunk? Nehémiás tudta!

b/ Éppen azért, mert tudta, hogy kihez imádkozik, egyértelmű **bűnvallással folytatódik az imádsága**: „*Vallást teszek Izráel fiainak a vétkeiről, amelyekkel vétkeztünk ellened. Vétkeztem én is és atyám háza népe is! Nagy gonoszságot követtünk el ellened, mert nem tartottuk meg azokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket szolgádnak, Mózesnek adtál.*” (Neh 1,6b-7)

Csak a bűnvalláson keresztül lehet Istenhez közeledni!

Gondoljunk bele! A hétköznapi életben is, ha van esetleg egy haragosunk, akivel rosszban vagyunk, és találkozunk vele, akkor oda szoktunk menni hozzá, mint hogyha mi sem történt volna, és kérjük a segítségét valamilyen ügyben? Természetesen ilyen nincs! Még az emberek között sem. Hát hogyan lenne ilyen Istennel? Hiszen ha egy haragosunkkal találkozunk, és esetleg rá vagyunk szorulva az ő segítségére, akkor megpróbáljuk kiengesztelni, megpróbáljuk megbeszélni vele

a dolgot, hogy „Ne haragudj azért a múltkoriért! Bocsáss meg nekem! És ha módodban áll, akkor most segíts!”

Egyetlen földi haragosunk sem közelíthető meg bocsánatkérés nélkül. Hát hogyan közelíthetnénk mi enélkül Istenhez? Ha Isten a „haragosunk”, akkor hogyan mehetnénk oda Hozzá csak úgy? Márpedig Isten – eredeti állapotunk szerint – a haragosunk! Úgy is mondhatnám, hogy mi egy olyan országnak az állampolgárai vagyunk, amely ország háborúban áll Istennel. És mi ennek az országnak az állampolgárai vagyunk, és akár akarjuk, akár nem, akkor is háborúban vagyunk Istennel. Hát hogyan lehetne Ő elé járulni anélkül, hogy helyreállítaná Ő, illetve mi a magunk részéről, a magunk szíve szerint a Vele való kapcsolatot. Hogyan lehetne közeledni Hozzá másképpen, mint éppen a bűnbánat és a bűnvallás útján? Nem lehet Hozzá másként közeledni!

Nem tartjuk meg a parancsolatait. Bálványaink vannak. Nem az Ő akarata szerint élünk. Hát akkor előbb el kell rendezni Vele ezeket a dolgokat! Előbb a bálványoktól meg kell szabadulni. Először kedvessé kell lenni az Ő parancsolatainak a mi számunkra.

Gyakran van egy-egy házasságkötés, vagy egy-egy keresztlő, vagy bármilyen más alkalom, amikor jönnek, hogy Isten áldása legyen az ő házasságukon, vagy Isten áldása legyen az ő gyermekükön. De nincs semmi megbánás a szívükben, hogy az a gyermek házasságon kívüli kapcsolatból született. Vagy már évek óta együtt élnek, és most azért mégis csak összeházasodnak. Hát hogyan lehetne Isten áldása ilyen eseteken? Hogyan lehetne közeledni Istenhez anélkül, hogy Vele a dolgok rendbe jönnének? Hogyan lehetne közeledni Istenhez Jézus Krisztus nélkül, aki éppen a golgotai kereszten, az Ő vére által békített meg bennünket Istennel, és békítette meg az Atyát mivelünk?

Ezért amikor így mondom, hogy Nehémiás bűnvallással fordult Istenhez, és hogy ez az első, hogy csak ezen keresztül lehet Istenhez járulni, akkor mi, az Újszövetség népe ehhez már hozzátehetjük azt is, hogy ez pontosan azt jelenti, hogy Jézus Krisztus a mi személyes Megváltónk és Urunk, mert elfogadtuk a megváltást, mert tudjuk, hogy Ő a vérét adta értünk. Csakis ezen az úton közeledhetünk Isten felé!

Olyan érdekes, ahogyan Nehémiás magára vonatkoztatja népe bűneit. Nyilván ő sem volt büntelen. De az órála kialakult kép egészen más, mint amit imádkozik. *„Vétkeztem én is és atyám háza népe is! Nagy gonoszságot követtünk el ellened, mert nem tartottuk meg azokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket szolgáltnak, Mózesnek adtál.”* Magára vette népe bűneit! Nem vonja ki magát ezek alól a bűnök alól. Nem azt mondja, hogy „Itt van a Te néped, amelyik bűnös, hát könyörülj meg rajtuk!”. Hanem azt mondja: „Itt vagyunk mi, akik bűnösök vagyunk, és könyörülj meg rajtunk”.

Mi hogy vagyunk mások bűnével, sőt hogy vagyunk a magunk bűneivel? Vajon semmi közünk a másokéhoz? Vajon a mások bűne bennünket nem húz-e le? Vajon függetleníthetjük-e magunkat ettől a világtól? Vajon kivonhatjuk-e magunkat e világnak a hatásai alól?

Néha elmondom azt a hasonlatot, hogy olyan ez, mint a gravitáció. Hiába mondja valaki, hogy „rám nem hat a külső világnak ez a törvénye”. Kilép a 9. emeleten, s előbb-utóbb rájön arra, hogy de még mennyire hat! Ugyanígy vagyunk lelkileg is, hogy hiába mondjuk azt, hogy „ránk nem hat az a sok szenny, ami körülvesz bennünket.” De igenis, hat! És ezért kell megvallanunk nem csak a magunk bűnét, hanem a másokét is.

c/ Ebből már egyértelműen következik a **közbenjárás**. Aki a mások bűnére nem úgy tekint, hogy „fúj”, hanem mint a sajátját tudja megvallani, az tisztán tud imádkozni másokért is.

Mert a bűnvallást közvetlenül a közbenjárás követi. *„Emlékezz vissza arra az ígéretre, amelyet kijelentettél szolgádnak, Mózesnek: Ha ti hűtlenek lesztek, én elszélesztelek benneteket a népek közé. De ha megtértek hozzám, megtartjátok parancsolataimat, és teljesítitek azokat: még ha az ég szélén lennének is azok, akiket eltaszítottam közületek, onnan is összegyűjtöm és elviszem őket arra a helyre, amelyet kiválasztottam, hogy ott legyen nevemnek lakóhelye. Hiszen a te szolgálid ők, és a te néped, akiket megváltottál nagy erőddel és hatalmas kezeddal! Ó Uram, legyen figyelmes a füled szolgálid imádságára és szolgálid imádságára, akik boldogok, hogy félhetik a te nevedet!”* (Neh 1,8-11)

Íme, itt van a közbenjárás. A közbenjárás az egész népért, és itt kanyarodik vissza az imádság Hanáni látogatásához, az alapvető problémához.

De Nehémiás nem zárta rövidre a dolgot, és erre nagyon-nagyon figyeljünk! Nem arról volt szó, hogy eljött Hanáni, elmondta, hogy mi a probléma, és akkor Nehémiás letérdelt volna, és elkezdett volna imádkozni, hogy „Ó Uram, mutasd meg a Te hatalmat, segítsd meg őket, adj nekik szabadulást, mentsd meg őket ellenségeik kezéből”. Ez a probléma rövidre zárása lett volna. Ő nem zárta rövidre a dolgot. Ő is eljutott ide, de először megszólította az igaz Istent, azután azon az egyetlen úton, ahogyan Istenhez lehet közeledni, a bűnvallás útján végül is megérkezik a közbenjáráshoz, amihez meg kellett érkeznie. De nem zárta rövidre. Nem spórolta meg az előbbi lépéseket, mert éppen ezeken keresztül vezet az út a probléma megoldásához.

S vajon milyenek a mi közbenjáró imádságaink, amikor egyrészt nagyon szűken imádkozunk, hiszen gyakran csak a család tagjaiért, a barátainkért, esetleg a gyülekezet tagjaiért imádkozunk? De ezek az imádságok gyakran ilyen rövidre zárt imádságok. Hogy van egy probléma, amiben adott esetben mások vannak, s akkor imádkozunk, hogy Isten ezt a problémát oldja meg. De nincs az igaz Isten valóságosan helyes megszólítása, és nincs bűnvallás. Éppen emiatt súlytalanok a közbenjáró imádságaink.

d/ Nehémiás így jut el végül az **egyéni kéréshez**. De tulajdonképpen az egyéni kérése sem kifejezetten egyéni kérés. Így fejeződik be az imádsága: *„Adj ma sikert szolgádnak, és add, hogy legyen hozzá irgalmas az ember! Én ugyanis a király pohárnoka voltam.”* (1,11)

Látjuk, hogy miután azt az ívet bejárta Nehémiás az imádságban, amelyet be kellett járnia, végül megérkezik sajátmagához. De a sajátmagához való megérkezés már egészen más, mint hogyha az imádságot ezzel kezdte volna. Mert éppen egy ilyen, Isten szerint való imádság során jut el az egyéni tennivalójának a felismeréséhez, hogy neki mit kell cselekednie.

Belül valami indíttatás formálódott meg benne, mialatt imádkozott. Mialatt megszólította az igaz Istent, mialatt bűnvallást tett és mialatt másokért imádkozott, a népért imádkozott, megfogalmazódott belül valami. És amikor az egyéni imádságát mondja el, akkor már tudja, hogy mi az Istentől való feladata, és úgy imádkozik az egyéni dolgáért. „*Adj ma sikert szolgálóknak, és add, hogy legyen hozzá irgalmas az az ember! Én ugyanis a király pohárnoka voltam.*” A következő fejezetből majd látjuk, hogy ez mit jelent. Hogy hogyan ad majd engedélyt Artahasztá király Nehémiás hazatérésére, és hogy Jeruzsálem falait újra felépíthesse. Mégis, ez az imádság vezette el Nehémiást oda, hogy megértette, hogy mi is az én feladatom. Miért is kell nekem személy szerint imádkoznom? Megfogalmazódott benne az az indulat, hogy odaállok a király elé, és kérem tőle, hogy – bár tisztségemnél fogva szükség lenne rám, hiszen én a király pohárnoka vagyok – most engedjen el népem körébe, hogy ott Jeruzsálem várfalait felépíthessük, kapuit rendbe tegyük. Nem tudta még akkor, hogy vajon a király haragra gyullad-e, vagy pedig engedélyt ad. De az imádság során eljut oda, hogy az egyéni kérése már az Isten akarata szerinti egyéni kérés.

Mielőtt Nehémiás imádkozott volna, még nem is gondolt arra, hogy esetleg valami teendője lenne ebben a dologban. Ő csak sírt, meg böjtölt azok miatt, amiket hallott. A hírekben érkezett nyomorúságokkal szemben csak érzelmi kapcsolata volt. De mire az imádság végére ért, már tudta, mit kell tennie. És így, ehhez kötődve mondja el egyéni kérését.

Ezért kell az engedelmesség. Ezért kell az Isten akaratának megcselekvése előtt mindig imádkozni. Isten akaratát imádságaink révén ismerhetjük meg. Hiszen ha nem tudjuk, hogy mi az Isten akarata, cselekvésünk nem lehet Neki tetsző.

Ha imádságunkban az igaz Istent szólítjuk meg, és megvalljuk bűneinket, közbenjárásunk és egyéni kérésünk Isten akarata szerinti lesz. Így megértjük Isten akaratát, és ha így cselekszünk, mindezen az Ő áldása lesz!

Hallgassa meg Isten az így elmondott imáinkat, áldja meg az így, imával elkért dolgainkat! Ne felejtjük el, amit Nehémiás révén tanulhatunk: imádság mindennek előtt!

Ámen.